22/06/2021

Η Αληθινή ζωή θέλει “ρίσκο”

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

«Ἄν πεθάνεις, πρίν πεθάνεις, δέν θά πεθάνεις, ὅταν πεθάνεις»

Θέλεις νά ζήσεις, θέλεις νά εἶσαι ἀληθινά χαρούμενος, νά σώσεις τήν ψυχή σου καί νά κερδίσεις τήν αἰώνια ζωή; Ἀποφάσισε ἀπό τώρα ν’ ἀλλάξεις πορεία. Ὑπερνίκησε τήν τεμπελιά σου, τήν ἀναβλητικότητά σου, κάνε τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ καί πές μέ θέρμη καί πίστη: Εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν.

Δέν κατακτᾶ κανείς τήν ἀληθινή ζωή, τήν πίστη, μόνο μέ εὐσεβεῖς στοχασμούς, ἀλλά κυρίως μέ ἀγωνιστική προσπάθεια. Δέν μᾶς μαθαίνουν οἱ λέξεις καί οἱ θεωρίες, ποιός ὁ σκοπός τῆς ζωῆς μας, τί εἶναι ὁ Θεός, ἀλλά ἡ ἐμπειρία τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Ὁ Θεός εἶναι ὑπαρκτός, ἀληθινός, μεθεκτός (κοινωνήσιμος καί κοινωνούμενος), ἀλλά καί εὐγενής, δεν μᾶς ἐπιβάλλεται, μᾶς ἀφήνει να τον ἀνακαλύψουμε. Πρέπει ν’ ἀνοίξουμε τό παράθυρο γιά νά μπεῖ μέσα ὁ ἥλιος, τό φῶς, ὁ δροσερός ἀέρας.

Τόν ἑαυτόν μας, τό νόημα τῆς ζωῆς μας, τόν Θεόν, δέν θά Τον γνωρίσουμε παρά μόνον μέ καλή διάθεση, αἰσιοδοξία, χαρούμενη ἀγωνιστικότητα καί πίστη καί

ἐλπίδα εἰς τήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Ποτέ δέν μποροῦμε νά φτάσουμε σ' ἕνα σκοπό, ἄν καθόμαστε στη νωχέλειά μας καί περιμένουμε, λένε οἱ ἅγιοι Πατέρες.

Ἡ ζωή μας παρομοιάζεται συχνά μέ τό ἔργο τοῦ κηπουροῦ. Τή γῆ πού καλλιεργεῖς τήν ἔχεις ἀπό τό Θεό. Τοῦ Θεοῦ δῶρα εἶναι καί ὁ σπόρος καί ἡ θέρμη τοῦ ἥλιου καί ἡ βροχή καί ἡ αὔξηση τοῦ φυτοῦ. Τό ἔργο ὅμως τῆς καλλιέργειας εἶναι δικό του (τοῦ κηπουροῦ).

Ἄν θέλει ὁ κηπουρός νά 'χει μιά πλούσια συγκομιδή, πρέπει νά δουλεύει συνεχῶς˙ νά καλλιεργεῖ, νά φυτεύει, νά βοτανίζει, νά ποτίζει, νά σκάβει. Ἀλλιῶς, ὅ,τι φύτεψε ἀπειλεῖται ἀπό πολλούς κινδύνους. Ποτέ δέν πρέπει νά σταματήσει τήν ἐργασία. Ἀντίθετα ἔχει χρέος ὁ κηπουρός νά 'ναι ἄγρυπνος καί ἕτοιμος γιά κάθε ἀπρόοπτο, ἀλλά πάντα νά 'χει κατά νοῦ ὅτι ἡ συγκομιδή θά ἐξαρτηθεῖ ἀπό τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. «Πᾶσα δόσις ἀγαθή καί πᾶν δώρημα τέλειον, ἄνωθεν ἐστί καταβαῖνον».

Ὁ κῆπος πού ἔχουμε χρέος νά φροντίζουμε γι' αὐτόν καί ν' ἀγρυπνοῦμε ἐπάνω του διαρκῶς εἶναι ἡ ἴδια ἡ ζωή μας. Ἡ συγκομιδή εἶναι ἡ χαρά τῆς ζωῆς, ἡ αἰώνια ζωή, ἡ ἐν Χριστῷ ζωῇ.

Ἡ αἰώνια ζωή εἶναι αἰώνια, γιατί εἶναι ἔξω ἀπό χρόνο καί τόπο καί ἐξωτερικές περιστάσεις. Αἰώνια ζωή σημαίνει ζωή ἀληθινῆς ἐλευθερίας, σημαίνει ζωή γεμάτη φῶς, ἀγάπη καί καλοσύνη. Ἡ ζωή αὐτή δέν περιορίζεται ἀπό κανενός εἴδους ὅρια καί γι' αὐτό προχωρεῖ καί ἐκτείνεται πρός τά ἐμπρός χωρίς τελειωμό, χωρίς τέρμα. Εἶναι μιά ἀτέλειωτη κατάσταση καί γιά κάθε ἄνθρωπο, μοναδική καί ἀνεπανάληπτη, ὅπως εἶναι καί ὁ κάθε ἄνθρωπος, μοναδικός καί ἀνεπανάληπτος.

Ἡ αἰώνια ζωή ἀρχίζει ἀπό ἐδῶ, ἀπό τούτη τή γῆ, ἀλλά δέν ἔχει τέλος. Καμιά γήινη δύναμη δέν μπορεῖ νά νικήσει τή ζωή αὐτή καί νά τήν κάνει νά πάψει νά ὑπάρχει. Τήν αἰώνια ζωή, ὅμως, πρέπει νά τήν ἀναζητήσουμε ὄχι ἔξω ἀπό μᾶς καί γύρω μας, ἀλλά μέσα μας, στά βάθη τῆς καρδιᾶς μας καί ὁ ἀγώνας εἶναι κυρίως μέ τόν ἑαυτό μας. «Κινήσου ἀποφασιστικά, ἐγκαθίδρυσε μέσα σου τήν εἰρήνη καί ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ θά συνάψουν φιλία μαζί σου» (λέει ὁ ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος).

Προσπάθησε μέ μιά συνεχή ἐπίδοση στήν πνευματική ζωή νά μπεῖς στόν ἐσώτατο θάλαμο τῆς καρδιᾶς σου καί τότε θά μπορέσεις νά ἀνακαλύψεις καί τόν οὐράνιο θάλαμο. Γιατί καί οἱ δύο εἶναι τό ἴδιο πράγμα. Μόλις μπεῖς στόν ἕνα βρίσκεσαι καί στούς δυό. Τά σκαλοπάτια γιά τή βασιλεία τοῦ οὐρανοῦ εἶναι μέσα σου, κρυμμένα στά βάθη τῆς καρδιᾶς σου. Ξεφορτώσου τίς ἁμαρτίες σου, τίς μιζέριες σου, τά παράπονά σου καί τότε θά βρεῖς μέσα σου τίς σκάλες πού θά σοῦ ἐπιτρέψουν νά ἀνέβεις πιό ψηλά. «Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἐντὸς ἡμῶν ἐστι».

Ὁ οὐράνιος θάλαμος, γιά τόν ὁποῖο ὁμιλοῦν οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ ἴδια ἡ αἰώνια

ζωή, ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ἡ «ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» ζωῇ.

Ὅταν γνωρίζουμε ποῦ γίνεται ὁ ἀγώνας πού ἔχουμε ἀρχίσει, καί ποιό σκοπό ἔχει, τότε καταλαβαίνουμε καί γιατί ὁ ἀγώνας ὀνομάζεται ἀόρατος πόλεμος. Ὅλα διαδραματίζονται στήν καρδιά, μέσα στή βαθιά σιωπή πού βασιλεύει μέσα μας. Ἕνα σοβαρό ζήτημα, στό ὁποῖο ἀποδίδουν μεγάλη βαρύτητα οἱ ἅγιοι πατέρες, εἶναι τοῦτο: Κράτα κλειστά τά χείλη σου γιά ὅ,τι ἀφορᾶ τά μυστικά σου βάθη. Ἄν κανείς ἀνοίξει ἤ χαλαρώσει τίς δικλεῖδες, φεύγει ἡ θερμότητα πού κρύβεται μέσα σου στό λέβητα θερμάνσεως, στά βάθη τῆς καρδιᾶς σου.

Μή λές τίποτε σέ ἄλλους γιά τίς καινούργιες σου ἀποφάσεις πού ἀφοροῦν τήν ἐσωτερική σου ζωή. Δέν χρειάζεται νά φλυαρεῖς γιά τήν καινούργια ζωή πού ἔχεις ἀρχίσει καί τή βαθιά ἐμπειρία πού αἰσθάνεσαι. Ἡ πνευματική ζωή εἶναι μυστική στήν οὐσία της. Εἶναι ὑπόθεση ἀνάμεσα σέ σένα καί τό Θεό. Ἀνάμεσα στούς δυό σας μονάχα. Ἡ μοναδική ἐξαίρεση μπορεῖ νά ‘ναι ὁ πνευματικός σου πατέρας.

Αὐτή ἡ σιωπή εἶναι πολύ ἀναγκαία καί ζωτικῆς σημασίας γιά τήν πνευματική πορεία. Γιατί καθένας πού μιλάει γιά τήν προσωπική του ζωή δίνει τροφή στό ναρκισσισμό του καί τή φιλαυτία του. Καί αὐτά πρέπει μέ κάθε τρόπο νά κατανικηθοῦν!

Ἡ σιωπή ἀντίθετα βοηθάει τήν αὔξηση τῆς ἐμπιστοσύνης στό Θεό, ὁ ὁποῖος βλέπει «ἐν τῷ κρυπτῷ». Μέσα ἀπό τή σιωπή ἀσκεῖται κανείς στό νά συνομιλεῖ μέ τό Θεό, πού ἀκούει ὅ,τι τοῦ λέμε χωρίς νά χρειάζονται λόγια καί λέξεις. Αὐτός εἶναι τό στήριγμά μας καί σ’ αὐτόν πρέπει νά ‘χουμε ἀποθέσει ὅλη τήν ἐμπιστοσύνη μας. Εἶσαι ἀγκυροβολιμένος στήν αἰωνιότητα, στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καί ἐκεῖ δέν ὑπάρχει κανενός εἴδους αμφιβολία καί ἀμφισβήτηση.

Συνεπώς θά πρέπει νά θεωρεῖς πώς κάθετι πού συναντᾶς στήν πορεία σου, μικρό ἤ μεγάλο, τό στέλνει ὁ Θεός γιά νά σέ βοηθήσει στόν ἀγώνα σου. Μονάχα αὐτός γνωρίζει ὅ,τι σοῦ εἶναι ὠφέλιμο καί ὅ,τι χρειάζεσαι σέ κάθε περίσταση: ἐπιτυχίες, ἀναποδιές, πειρασμούς, πτώσεις. Τίποτε δέ συμβαίνει τυχαῖα καί χωρίς νά ἀποτελεῖ πολύτιμη εὐκαιρία νά διδαχτεῖς ἀπ’ αὐτό. Πρέπει νά τό ἀποσαφηνίσεις καλά μέσα σου αὐτό, γιατί ἔτσι μεγαλώνει ἡ ἐμπιστοσύνη σου στόν Κύριο.

Ἕνα ἀκόμα παρόμοιο στοιχεῖο γι’ αὐτόν τόν ἀγώνα πού μᾶς δίνουν οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ εἶναι καί τοῦτο. Πρέπει νά θεωρεῖς τόν ἑαυτό σου σάν ἕνα παιδί. Ὅλη ἡ ἀνθρώπινη σοφία, ὁ ὅποιος ἀγώνας σου, ἡ ὅποια κοινωνική σου θέση καί τά τυχόν γήινα ἀγαθά πού κατέχεις, ὅ,τι δέν ἀναφέρεται εἰς τόν Θεόν, μέ τήν εὐχαριστία, εἶναι ἄκαρπο, περιττό βάρος, πού δέν ἐλευθερώνει τή δραστηριότητα τῆς

καρδιᾶς, καί γι’ αὐτό ἐπιζήμιο (ὑπερηφάνεια ἤ ἀπελπισία).

Ὀφείλεις, λοιπόν, νά μπεῖς στην ὑπέρλογη λογική να θεωρεῖς ὅλες τίς ἀνθρώπινες γνώσεις σου μηδαμινές καί νά γίνεις «μωρός», γιά νά γίνεις σοφός. Πρέπει νά γίνεις φτωχός, γιά νά γίνεις πλούσιος. Πρέπει νά γίνεις «ἀσθενής», ἄν θέλεις νά γίνεις ἰσχυρός. Ἄν θέλεις να εἶσαι πρῶτος, «γίνου πάντων ἔσχατος», ἄν ραπιστεῖς στη δεξιά σου «στρέψον και την ἀριστεράν σου». Αὐτή ἡ ὑπέρλογη λογική δεν ἔχει σχέση με διεκδικήσεις, με συγκρίσεις, ἐξισώνει τούς ἐχθρούς με τούς φίλους, το θάνατο με τη ζωή, το χρόνο με την αἰωνιότητα, το ἄγχος με την ἐλπίδα, τίς βαρεῖες ἐντολές με το «χρηστό ζυγό», κάνει τον ἄνθρωπο Θεό κατά χάριν.

Ἀποσπάσματα ἀπό τό βιβλίο «Ὁ δρόμος τῶν ἀσκητῶν»

πηγή: inpantanassis.blogspot.com